

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.870 van 15 september 2008
in de zaak XII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die beiden verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de op 28 april 2008 ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 2 november 2006 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf bij de burgemeester te Lochristi op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2. Op 3 april 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk na een eerdere beslissing tot onontvankelijk verklaring die op 17 maart 2008 werd ingetrokken. De beslissing wordt aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 april 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2005 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, een cursus Frans en maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, en mijnheer een beroepsopleiding heeft gevolgd, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, een (Belgische) vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is op zich niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 al 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd op 18/09/2006 afgesloten met de beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hen betekend op 22/09/2006. Op 12/10/2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hen betekend op 22/11/2006. Betrokkenen dienden ten laatste op 22/12/2006 het grondgebied te verlaten, doch zij verkozen dit niet te doen en sindsdien verblijven zij illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure –namelijk 1 jaar en 8 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad van State op 12/11/2007 verworpen (arrest. 176.711). Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hadden bij de Raad van State schorste de asielprocedure niet, noch opende het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat M. S. tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds november 2006 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden

dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter A. betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien zij toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen zou dit niet uitzonderlijk zijn en zou dit niet verantwoorden dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van vrees om geveiseerd en vervolgd te worden vanwege hun Mormoons geloof. Echter uit de beslissingen van het CGVS en de Vaste Beroepscommissie en verdere informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat de volgelingen van de mormoonse religie geen problemen kennen in Wit-Rusland. Er zouden geen ernstige gevallen bekend zijn van fysieke agressie of van discriminatie op het werk en school/universiteit door de Wit-Russische autoriteiten of burgers omwille van de Mormoonse geloofsovertuiging.

Ook de verwijzing naar de mensenrechtenrapporten kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Bielorusland en betrokkenen geen bewijzen leveren dat hun persoonlijk leven in gevaar zou zijn. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen zouden ondervinden indien zij zouden terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijkt en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen verwijzen naar het arrest Chahal/Verenigd koninkrijk die genomen werd op grond van art 3 EVRM. Hier dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij bewezen dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van een Sikh-militant in Indië analoog zijn.

Daarenboven kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

*Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale organisatie voor Migratie (IOM) om de terugreis te financieren en/of om de nodige documenten voor de terugreis in orde te maken.
(...)"*

Op 28 april 2008 werden tevens aan verzoekende partijen twee bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motive-ring telkens luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (Art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

- Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 18.09.2006.*
- Betrokkene maakten reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 12.10.2006. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het rechtszekerheids-beginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen). Machtsmisbruik. Verzoekers verwijzen naar de op 17 maart 2008 ingetrokken beslissing van onontvankelijk verklaring van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. De huidige beslissing is “quasi” identiek aan de ingetrokken beslissing. Hierdoor is er sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en is er “duidelijk sprake van machtsmisbruik in hoofde van verweerder nu verzoekers een onontvankelijkheidsbeslissing wordt betekend, deze dan wordt ingetrokken en dan opnieuw verzoekers een kwasi identieke onontvankelijkheids-beslissing wordt betekend”.

Ter adstructie van het eerste middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

*"1. Eerste middel: schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Machtsmisbruik
Op 2 november 2006 dienden verzoekers een aanvraag in tot machtiging tot verblijf in toepassing van het vroegere artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980.
Op 22 januari 2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, evenals bevelen om het grondgebied te verlaten, die werden betekend op 13 februari 2008.
Tegen deze beslissingen hebben verzoekers op 5 maart 2008 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
Op 17 maart werd de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 22 januari 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken ingetrokken.
Op 28 april 2008 werd verzoekers daarentegen een beslissing dd. 3 april 2008 betekend, waarin het door hen ingediende verzoekschrift conform het artikel 9, derde lid van de wet van 15.12.1980 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.
Deze beslissing is op een bijna identieke manier gemotiveerd als de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 22 januari 2008.
Dat sprake is van de schending van de motiveringsplicht maar vooral van het rechtszekerheidsbeginsel.
Dat daarnaast duidelijk sprake is van machtsmisbruik in hoofde van verweerder nu verzoekers een onontvankelijkheidsbeslissing wordt betekend, deze dan wordt ingetrokken en dan opnieuw verzoekers een kwasi identieke onontvankelijkheidsbeslissing wordt betekend !!!!"*

2.2. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat de toekenning van een machtiging tot verblijf een gunstmaatregel is en artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet bepaalt dat het bestaan van buitengewone omstandigheden moet worden aangetoond. Na de intrekking van de eerste beslissing werden de elementen opnieuw onderzocht en werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk bevonden wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden.

2.3. In de repliekmemoirie stellen verzoekers dat er niet geantwoord is op hun middel.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers niet als vluchteling werden erkend en reeds het voorwerp uitmaakten van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekers de verwerende partij verwijten na de intrekking van de eerder genomen beslissing tot onontvankelijk verklaring van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, een "quasi identieke beslissing" te nemen wordt opgemerkt dat aan de Raad geen beginsel bekend is dat inhoudt dat de intrekking van een beslissing impliceert dat nadien geen gelijkaardige beslissing kan worden genomen door de bevoegde overheid (R.v.St. nr. 111.151, 9 oktober 2002). Bovendien wordt geen schending van het rechtszekerheids-beginsel aangetoond aangezien naar aanleiding van de ingetrokken beslissing geen 'valse verwachtingen' zijn gecreëerd in hoofde van verzoekers vermits deze beslissing eveneens een onontvankelijk verklaring van hun regularisatieaanvraag betrof. Wat het aangevoerde "machtsmisbruik" betreft, wordt opgemerkt dat overeenkomstig artikel 9 Vreemdelingenwet het de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid toekomt te onderzoeken of de vreemdeling die om een machtiging tot voorlopig verblijf verzoekt, buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Het behoort derhalve tot haar discretionaire beoordelings-bevoegdheid om te oordelen of de ingeroepen elementen van buitengewone omstandigheden volstaan om hun aanvraag in België te kunnen indienen. Uit het enkele feit

dat de verwerende partij de beslissing intrekt om nadien een gelijkaardige beslissing te nemen, kan geen “machtsmisbruik” worden afgeleid.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In het tweede middel voeren verzoekers een manifest gebrek van de motivering en kennelijke appreciatiefout aan, hetgeen een schending uitmaakt van het vroegere artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurs-handelingen.

In het eerste onderdeel van het middel betreffende de integratie van verzoekers en het feit dat verzoeker heeft gewerkt en na regularisatie van zijn verblijf verder aan de slag kan, stellen verzoekers dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat deze elementen ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag terwijl de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Verzoekers verwijzen naar het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 en nr. 135.090 van 21 september 2004. Evenmin heeft de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Verzoekers stellen verder dat hun integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het schoolgaan van hun kinderen wel degelijk een omstandigheid uitmaakt die het hen bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn. Overigens wordt aan verzoekers geen enkele garantie gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. Omwille van hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving kan verzoekers niet worden verweten dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend. Evenmin kan hen worden verweten dat zij zich zouden hebben genesteld in illegaal verblijf aangezien zij nooit de bedoeling hebben gehad om langdurig illegaal in België te verblijven. Zij hebben hun aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend nog terwijl hun procedure bij de Raad van State hangende was.

In het tweede onderdeel van het middel betreffende het schoolgaan van de kinderen, stellen verzoekers dat de bestreden beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Verzoekers kinderen lopen sedert jaren school in België en in het belang van de kinderen is het geenszins redelijk verantwoord dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten. Verweerder heeft geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst op zijn minst geen ernstige pedagogische of emotionele problemen veroorzaakt. Bovendien, door te oordelen dat het schoollopen in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, gaat de bestreden beslissing in tegen vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent. Verzoekers verwijzen naar het arrest nr. 117.808 van 1 april 2003 en nr. 121.928 van 30 juli 2003. Conform deze rechtspraak moet geoordeeld worden dat het schoolgaan van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt omwille van het feit dat de kinderen zeker een schooljaar zullen missen, omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en omwille van het onderwijs in een andere taal. Vervolgens verwijzen verzoekers naar een arrest van 11 december 2007 van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Bovendien heeft verweerder door te wachten met het nemen van de beslissing tot 3 april 2008, betekend op 28 april 2008, ertoe bijgedragen dat de terugkeer voor de kinderen nog moeilijker wordt. Verzoekers hebben wel degelijk bewezen aan de hand van stukken dat hun oudste dochter A. nog steeds school loopt in het secundair onderwijs en dat in de bestreden beslissing bijgevolg onterecht wordt gesteld dat zij geen bewijzen neer-leggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling is ingeschreven, hetgeen een gebrekkige motivering uitmaakt.

In het derde onderdeel van het middel betreffende de problemen die verzoekers vrezen omwille van hun geloofsovertuiging, stellen verzoekers dat van hen niet geëist kan worden te

bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Artikel 3 EVRM verbiedt elke onmenselijke en vernederende behandeling en is van openbare orde en onvoorwaardelijk. Verweerder heeft niet op een afdoende manier gemotiveerd waarom de ingediende artikelen niet als bewijs gelden.

Ter adstructie van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"2. Tweede middel: Manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout wat een schending uitmaakt van het vroegere artikel 9, alinea. 3, van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

1. Eerste onderdeel: Betreffende de integratie van verzoekers en het feit dat verzoeker in het verleden reeds heeft gewerkt en bij regularisatie van zijn verblijf verder aan de slag kan gelet op zijn arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zouden zijn en niet zouden verantwoorden dat aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, alinea 2 van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing eveneens stelt dat het feit dat verzoeker tewerkgesteld was evenmin een grond voor regularisatie vormt gezien deze tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten en dat dit enkel tot doel had de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

Overwegende dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag en dat deze enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag conform het artikel 9, alinea 2 van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003' de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kinderen en de mogelijkheid voor verzoekers om te beginnen werken bij het bekomen van een regularisatie van hun verblijf;

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te

halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen ", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van school animaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Mulli~Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is; f. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

Dat de bestreden beslissing evenmin voor verzoekers heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State;

Dat verzoekers vele cursussen hebben gevolgd, zodat zij momenteel perfect het Nederlands beheersen, dat zij een cursus Frans en maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat verzoeker een beroepsopleiding heeft gevolgd en zelfs verder aan de slag kon blijven ;

Dat zij talrijke getuigenissen neerleggen waaruit blijkt dat zij allen gewaardeerd worden en volledig geïntegreerd zijn in hun omgeving;

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen sinds 2005, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het schoolgaan van hun kinderen, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn;

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst;

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België en zeker niet dat zij zich zouden hebben "genesteld in illegaal verblijf", nu er moet worden vastgesteld dat zij nooit de bedoeling hebben gehad om langdurig illegaal in België te verblijven;

Dat zij namelijk bij hun aankomst in België in 2005 een asielaanvraag hebben ingediend die werd afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie op 18 september 2006 en dat zij tegen deze laatste beslissing een beroep bij de Raad van State hebben ingediend dat werd verworpen met een arrest van 12 november 2007, maar dat zij intussen reeds op 2 november 2006 een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend bij de dienst Vreemdelingenzaken, dus terwijl hun procedure bij de Raad van State nog hangende was;

Dat zij daarom alle mogelijkheden hebben aangegrepen om te proberen een regularisatie van hun verblijf te krijgen en dat zij geenszins de bedoeling hebben gehad om zich de "nestelen in illegaal verblijf, zoals de bestreden beslissing op manifest onterechte wijze hen verwijt;

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout, in strijd met het vroegere artikel 9, alinea. 3, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

2. Tweede onderdeel: Betreffende het schoolgaan van de kinderen van verzoekers

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat er niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur zou behoeven die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn;

Dat er tevens wordt beweerd dat het verzoekers zijn die de belangen van hun kinderen zouden hebben geschaad door zich te "nestelen in illegaal verblijf" nu zij wisten dat de scholing in België een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen;

Dat verzoekers verwijzen naar wat hierboven onder het eerste onderdeel is aangehaald betreffende het verwijt dat verzoekers zich zouden hebben "genesteld » in illegaal verblijf, wat wordt geacht integraal te zijn hernomen;

Dat verweerders verwijzing naar de vermeende fout van de ouders, met name het "zich nestelen in illegaal verblijf" geenzins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen sedert jaren school lopen België en het in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen.

Door verder werden geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst na jarenlange afwezigheid op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent;

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st, nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van de kinderen kunnen verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal;

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays où les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises ,. qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période ,. qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003(4) ;

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in zijn arrest dd. 11 december 2007(5) duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar

gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de beide kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag;

Dat verzoeker door te wachten om een beslissing te nemen tot 3 april 2008, die aan verzoekers werd betekend op 28 april 2008 ertoe heeft bijgedragen dat de terugkeer van verzoekers en hun kinderen naar hun land van herkomst nog groter wordt;

Dat conform de geldende rechtspraak van de Raad van State er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat de kinderen zeker een schooljaar zullen missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal;

Dat verzoekers bij hun verzoekschrift dd. 2.11.2006 wel degelijk bewijzen hebben neergelegd dat hun oudste dochter Aleksandra nog steeds school loopt in het secundair onderwijs, met name aan het Koninklijk Technisch Atheneum Gent, waar zij het diploma wil behalen.

Dat derhalve verweerder onterecht stelt dat verzoekers geen bewijzen neerleggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling is ingeschreven.

Dat de bestreden beslissing daarom ook een kennelijk gebrekkige motivering inhoudt, in strijd met het vroegere artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

3. Derde onderdeel: Betreffende de problemen die verzoekers vrezen omwille van hun geloofsovertuiging.

Dat verzoekers verschillende artikels hebben overgemaakt aan verweerder die het hebben over problemen van de Mormonen in Wit-Rusland en deze informatie wordt door de bestreden beslissing van tafel geveegd omdat deze rapporten gaan over de algemene toestand in het land en dat verzoekers geen bewijs zouden leveren dat hun persoonlijk leven in gevaar zou zijn;

Dat het echter niet van de verzoekers kan worden geëist dat zij zouden bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn omdat er sprake zouden kunnen zijn van een schending van het artikel 3 van het EVRM;

Dat het artikel 3 van het EVRM elke onmenselijke en vernederende behandeling verbiedt en dat dit artikel van openbare orde en onvoorwaardelijk is;

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier manier werd gemotiveerd waarom de door verzoekers neergelegde artikelen niet als bewijs kunnen gelden dat verzoekers wel degelijk problemen vrezen omwille van hun geloofsovertuiging bij een terugkeer naar hun land van herkomst."

2.6. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de asielaanvraag van verzoekers op 18 september 2006 definitief is afgesloten bij beslissing van de Vaste Beroeps-commissie voor vluchtelingen, dat geen enkele bepaling een schorsend karakter verleent aan de regularisatieaanvraag en dat de procedure bij de Raad van State evenmin schorsend is. Het bestuur kan op wettelijke basis beslissen verzoekers een bevel te geven nadat hun asielprocedure negatief was beëindigd. Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. In casu werd het dossier met de meeste aandacht onderzocht en geëvalueerd, met inacht-neming van alle uiteengezette elementen en relevante stukken. Deze elementen werden echter, ook de tweede maal, niet weerhouden als buitengewone omstandigheden. Dit wordt uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing. Met betrekking tot het schoollopen van de kinderen dient vastgesteld te worden dat het recht op onderwijs ook toepassing vindt in hoofde van kinderen van illegaal verblijfhoudende vreemdelingen. De kinderen volgen de verblijfstoestand van hun ouders en genieten ondanks het illegale verblijfsstatuut, van onderwijs alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaliteit. Het komt de wettelijke vertegenwoordigers van een kind niet toe de rechten van dat kind aan te wenden ter verwezenlijking van de eigen doelstelling. De door de overheid opgezette humanitaire structuren kunnen geen aanleiding zijn tot het verwerven van rechten in het kader van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 3 EVRM stelt verwerende partij dat dit artikel

slechts in uitzonderlijke situaties toepassing vindt en dat verzoekers weliswaar kritiek uiten doch nalaten deze met degelijke en afdoende argumenten te onderbouwen. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

2.7. In de repliekmemoirie stellen verzoekers dat geen antwoord is gegeven op de vraag waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, vooral nu algemeen gekend is dat België kampt met een groot arbeidstekort en verzoeker de mogelijkheid heeft om onmiddellijk in dienst te treden. Verzoekers verwijzen naar een arrest van het Arbitragehof waaruit blijkt dat in hoofde van illegale vreemdelingen het recht op eerbiediging van hun gezinsleven moet worden gevrijwaard. Verzoekers verwijzen eveneens naar een recent arrest van het Europees Hof met betrekking tot artikel 8 EVRM en naar het artikel 12 van Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: Kinderrechten-verdrag). Verzoekers stellen dat verweerder geen rekening houdt met de belangen van de kinderen zelf en dat er wel degelijk dient rekening te worden gehouden met de integratie en het schoollopen van de kinderen in België.

2.8. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buiten-gewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfs-machtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Opgemerkt wordt dat uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat zij geen duidelijk onderscheid hebben gemaakt tussen de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen en de ingeroepen elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *Het feit dat betrokkenen sinds januari 2005 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, een cursus Frans en maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, en mijnheer een beroepsopleiding heeft gevolgd, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, een (Belgische) vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is op zich niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 al 2 van de wet van 15/12/1980.*
- *Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd op 18/09/2006 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hen betekend op 22/09/2006. Op 12/10/2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hen betekend op 22/11/2006. Betrokkenen dienden ten laatste op 22/12/2006 het grondgebied te verlaten, doch zij verkozen dit niet te doen en sindsdien verblijven zij illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure –namelijk 1 jaar en 8 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*
- *Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad van State op 12/11/2007 verworpen (arrest. 176.711). Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hadden bij de Raad van State schorste de asielprocedure niet, noch opende het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.*
- *Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*
- *Het feit dat M. S. tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.*
- *Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke*

oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds november 2006 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter A. betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien zij toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen zou dit niet uitzonderlijk zijn en zou dit niet verantwoorden dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

- Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van vrees om geïsoleerd en vervolgd te worden vanwege hun Mormoonse geloof. Echter uit de beslissingen van het CGVS en de Vaste Beroepscommissie en verdere informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat de volgelingen van de mormoonse religie geen problemen kennen in Wit-Rusland. Er zouden geen ernstige gevallen bekend zijn van fysieke agressie of van discriminatie op het werk en school/universiteit door de Wit-Russische autoriteiten of burgers omwille van de Mormoonse geloofsovertuiging.
- Ook de verwijzing naar de mensenrechtenrapporten kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Bielorusland en betrokkenen geen bewijzen leveren dat hun persoonlijk leven in gevaar zou zijn. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen zouden ondervinden indien zij zouden terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren.
- Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijkt en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.
- Betrokkenen verwijzen naar het arrest Chahal/Verenigd koninkrijk die genomen werd op grond van art 3 EVRM. Hier dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij bewezen dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van een Sikh-militant in Indië analoog zijn. Daarenboven kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.
- Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale organisatie voor Migratie (IOM) om de terugreis te financieren en/of om de nodige documenten voor de terugreis in orde te maken.

2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoekers betogen dat hun aangevoerde elementen met betrekking tot hun integratie en de mogelijkheid om onmiddellijk aan de slag te kunnen wel degelijk als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden, kan er evenwel worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld dat hun verblijf in België sinds januari 2005, dat zij geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, een cursus Frans en maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, en mijnheer een beroepsopleiding heeft gevolgd, werkbereid zijn, zicht hebben op werk, een (Belgische) vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, niet verantwoordt dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend. Dat bijgevolg deze elementen niet uitzonderlijk zijn en niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. De stelling dat de gemachtigde ambtenaar geen onderzoek heeft gevoerd of geen rekening heeft gehouden met de door hen aangehaalde elementen, kan bijgevolg niet worden gevolgd. Opgemerkt wordt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoekers verwijzen verder naar rechtspraak van de Raad van State waaruit zou blijken dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. In het arrest nr.118.953 van de Raad van State betreft de zaak een vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, te schorsen en waarbij wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel *“geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen het graf van hun echtgenoot en vader gedurende maanden niet zullen kunnen bezoeken (...) dat het schoollopen van de oudste dochter (...) op het eerste gezicht eveneens een buitengewone omstandigheid uitmaakt vermits het lopende schooljaar eindigt eind juni 2003 en het bestreden bevel uitvoerbaar is binnen een termijn van vijftien dagen te rekenen vanaf 24 april 2003 (...)”*. Uit dit arrest blijkt bijgevolg dat de “elementen van integratie” van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel. In casu hebben verzoekende partijen geen schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bevelen gevorderd. Het arrest nr. 135.090 betreft eveneens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en stelt uitdrukkelijk dat de “elementen van integratie” op zich geen hindernis kunnen zijn om terug te keren naar het land van herkomst maar dat de verplichting om activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid kunnen uitmaken. In casu hebben verzoekende partijen geen activiteiten of engagementen van algemeen belang aangehaald. In zoverre verzoekende partijen bijgevolg betogen dat de elementen van integratie een buitengewone omstandigheid uitmaken, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat “werk en integratie geen buitengewone omstandigheden” zijn (R.v. St. 85.805, 14 april 2000) of dat “integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die de aanvraag in België zou kunnen rechtvaardigen, evenmin als de familieband” (R.v.St. 164.173, 27 oktober 2006).

In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van hun kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli

2002, R.v.St. van 18 april 2002). Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid te stellen dat *“betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”*, dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn, dat de scholing van de nu meerderjarige dochter A. geen buitengewone omstandigheid is daar zij niet langer schoolplichtig is en dat zelfs wanneer bewijzen zouden kunnen worden voorgelegd dat zij nog aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling is ingeschreven, dit niet uitzonderlijk zou zijn en niet zou verantwoorden dat een aanvraag in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend.

Daar waar verzoekers stellen dat zij zich niet “genesteld” hebben in illegaal verblijf en nooit de bedoeling hadden om langdurig in België illegaal te verblijven aangezien zij nog tijdens de hangende procedure voor de Raad van State een regularisatieaanvraag hebben ingediend wordt opgemerkt dat de procedure voor de Raad van State tegen de beslissing genomen door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen “automatische” schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielprocedure. De procedure bij de Raad van State heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het cassatieberoep tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie of het annulatieberoep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 22 september 2006 schort de uitvoerbaarheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog dergelijke bevelen aan de vreemdeling wordt gegeven.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel en het schoollopen van de kinderen wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste onderdeel. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat een onderbreking van het schoollopen in België en een terugkeer naar hun land van herkomst *“ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen”* veroorzaakt. Verzoekende partijen hebben noch bij hun aanvraag noch naderhand enig objectief bewijs bijgebracht omtrent deze beweringen.

Daar waar verzoekers verwijzen naar het arrest nr. 117.808 van de Raad van State wordt in dit arrest vastgesteld dat *“uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken kennis heeft genomen van al die elementen laat staan dat hij heeft verantwoord waarom zij niet in aanmerking worden genomen”* en dat de aanvraag van de verzoekende partij tot machtiging voor tijdelijk verblijf niet enkel steunt op de medische toestand van de echtgenoot maar ook op het schoollopen van de oudste dochter, *“dat in de bestreden beslissing derhalve ten onrechte wordt overwogen dat de verzoekende partij geen andere redenen aanhaalt in de aanvraag tot regularisatie dan de medische toestand van haar echtgenoot”*. In tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift blijkt uit het voormelde arrest niet dat het schoollopen van een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar wel dat de gemachtigde van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met dit aangehaald argument en uit de beslissing niet blijkt dat de gemachtigde er kennis van had genomen. In het arrest nr. 121.928 van de Raad van State wordt vastgesteld dat de bestreden beslissingen pas na verloop van twee schooljaren sinds de aanvraag om machtiging tot verblijf, zijn genomen en dat de verwerende partij hierdoor heeft bijgedragen aan het bemoeilijken van de terugkeer van verzoekers en hun kinderen naar hun land van herkomst. Uit dit door verzoekers aangehaalde arrest blijkt bijgevolg evenmin dat het schoollopen in België van minderjarige kinderen als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd. Ten slotte verwijzen verzoekers naar een onbepaald arrest, genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 december 2007. Verzoekers hebben nagelaten het nummer van het arrest te vermelden waardoor het niet mogelijk is het bedoelde arrest te lokaliseren en met kennis van zaken een wettigheidsonderzoek te voeren.

Verzoekers beperken hun kritiek in wezen tot het herhalen van hun standpunt dat zij “recht” hebben op regularisatie van hun verblijf wegens hun aangehaalde elementen van integratie en

het schoollopen van de kinderen, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De omstandigheid dat de verwerende partij uit hun elementen van integratie, mogelijkheid tot werk en het schoollopen van de kinderen van verzoekers, tot een ander besluit is gekomen, schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur, daargelaten de vraag of deze kritiek geen kritiek op de wet inhoudt waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad. Verzoekende partijen maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Verzoekende partijen maken met hun betoog een kennelijke appreciatiefout niet aannemelijk.

Waar verzoekers de gemachtigde van de minister verwijten met de beslissing 'gewacht' te hebben tot 3 april 2008, hen betekend op 28 april 2008 en hierdoor de terugkeer naar hun land van herkomst nog meer te hebben bemoeilijkt, wordt opgemerkt dat verzoekers eraan voorbij gaan dat zij, na de beslissing tot weigering van erkenning van het vluchtelingen-statuuut van de Vaste Beroepscommissie en meer bepaald na de kennisgeving van de bevelen om het grondgebied te verlaten op 22 november 2006 omdat zij niet werden erkend als vluchteling, illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijven. Het is aan verzoekers zelf om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Indien zij deze bevelen naast zich neerleggen en opteren om illegaal in het land te verblijven kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat (pas) op 3 april 2008 een beslissing tot onontvanke-lijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is genomen.

Verzoekers stellen dat hen in de bestreden beslissing onterecht wordt verweten geen bewijzen te hebben ingediend met betrekking tot de inschrijving van hun oudste dochter aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling. Daargelaten de vraag of verzoekers de nodige bewijsstukken hadden ingediend, blijkt uit de bestreden beslissing verder het volgen-de: *"Indien zij toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen zou dit niet uitzonderlijk zijn en zou dit niet verantwoorden dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend"*. Verzoekers hebben bijgevolg geen belang bij het aanvoeren van deze eventueel gebrekkige motivering in de bestreden beslissing.

Bovendien wordt opgemerkt dat het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolg-trekkingen van de gemachtigde van de minister niet volstaat om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Met betrekking tot artikel 3 EVRM stellen verzoekers dat van hen niet geëist kan worden bewijzen te leveren dat hun leven in gevaar zou zijn aangezien artikel 3 EVRM van openbare orde is en onvoorwaardelijk. Verzoekers stellen dat in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier gemotiveerd wordt waarom de door hen ingediende artikelen niet als bewijs gelden. In zoverre verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een bewijs, zodat inzonderheid een blote

bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (R.v.St., nrs. 123.977, 8 oktober 2003; 120.961, 25 juni 2003; 104.674, 14 maart 2002). Verzoekers betoog hieromtrent beperkt zich tot het poneren dat artikel 3 EVRM van openbare orde is en onvoorwaardelijk. Verzoekers maken een schending van artikel 3 EVRM op generlei wijze aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 3 EVRM het volgende gemotiveerd:

“Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van vrees om geïsoleerd en vervolgd te worden vanwege hun Mormoons geloof. Echter uit de beslissingen van het CGVS en de Vaste Beroepscommissie en verdere informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat de volgelingen van de mormoonse religie geen problemen kennen in Wit-Rusland. Er zouden geen ernstige gevallen bekend zijn van fysieke agressie of van discriminatie op het werk en school/universiteit door de Wit-Russische autoriteiten of burgers omwille van de Mormoonse geloofsovertuiging. Ook de verwijzing naar de mensenrechtenrapporten kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Bielorussland en betrokkenen geen bewijzen leveren dat hun persoonlijk leven in gevaar zou zijn. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen zouden ondervinden indien zij zouden terugkeren naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren.”

Er kan bijgevolg bezwaarlijk door verzoekers worden beweerd dat de verwerende partij niet op een afdoende manier zou hebben gemotiveerd waarom de door hen ingediende mensen-rechtenrapporten niet als bewijs gelden.

2.6. Verzoekende partijen verwijzen in de repliekmemorie naar artikel 8 EVRM en artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag. In de mate dat zij hiervan de schending aanvoeren en bijgevolg twee nieuwe middelen aanvoeren, dient vastgesteld te worden dat zij nalaten aan te tonen dat deze van openbare orde zijn en dat zij deze niet in het inleidend verzoekschrift konden aanvoeren. Dergelijke middelen kunnen niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in repliekmemorie worden aangevoerd (R.v.St., nrs. 138.290, 9 december 2004 en 124.062, 9 oktober 2003).

Het tweede middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPES,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.